

LBRIS

JULES VERNE

We know
books

Insula misterioasă

Traducere:
Mălăescu Gabriel

Editura MondoRo
București, 2024

Cuprins

PARTEA I / 5

Căzuți din cer

PARTEA a-II-a / 225

Cel părăsit

PARTEA a-III-a / 449

Secretul insulei

PARTEA I

Căzuți din cer

Capitolul I

*Uraganul din 1865 – Strigăte în cer
Un balon luat de tornadă – Anvelopa spartă
Nu se vede altceva decât marea – Cinci pasageri
Ce se întâmplă în nacelă – Un țărn la orizont
Deznodământul dramei*

- Urcăm?
- Nu! Dimpotrivă! Coborâm!
- Mai rău de atât, domnule Cyrus! Cădem!
- Pentru Dumnezeu! Aruncați balastul!
- Acesta este ultimul sac și e gol!
- Balonul se ridică?
- Nu!

— Aud sunetul valurilor!

— Marea este chiar sub nacelă!

— Nu trebuie să fie la mai mult de cinci sute de picioare sub noi!

Atunci, un glas puternic străbătu aerul și aceste cuvinte răsunară:

— Afară cu tot ce atârnă greu!... Tot!... Și Dumnezeu să aibă milă!

Acestea sunt cuvintele care răsunau în aer, deasupra acestui vast deșert al apelor Pacificului, spre ora patru seara, în ziua de 23 martie 1865.

Fără îndoială, nimeni nu a uitat teribilul vânt dinspre nord-est, care se porni la mijlocul echinocțiului aceluși an și în timpul căruia barometrul scăzu la șapte sute zece milimetri. Acela fu un uragan, fără întreruperi, care dură din 18 până pe 26 martie. Ravagiile pe care le produse fură imense în America, în Europa, în Asia, într-o zonă largă de o mie opt sute de mile, care se desena oblic pe ecuator, de la paralela 35 latitudine nordică până la paralela 40 latitudine sudică! Orașe întoarse cu susul în jos, păduri dezrădăcinate, albiu devastate de munți de ape care se năpusteau precum niște ziduri umblătoare, vapoare aruncate pe țărni, numărul acestora ridicându-se, după calculele societății *Bureau Veritas*, la câteva sute, teritorii întregi nivelate de tornade care nimiceau totul pe unde treceau, mai multe mii de persoane strivite pe pământ sau înghițite de apele mării: acestea erau mărturiile furiei sale, lăsate în urmă de acest uragan formidabil. Depășeau ca dezastre pe cele care răvășiseră într-un mod atât de îngrozitor Havana și Guadelupa, unul pe 25 octombrie 1810, altul pe 26 iulie 1825.

Însă, chiar în clipa în care atâtea catastrofe se produceau pe pământ și pe mare, o dramă, nu mai puțin surprinzătoare, se desfășura în văzduhul ce fremăta.

Într-adevăr, un balon, purtat ca un fulg în vârful unei tornade și prins în mișcarea circulară a coloanei de aer, parcurgea spațiul cu o viteză de nouăzeci de mile pe oră,

învârtindu-se ei însuși, de parcă fusese cuprins de un vârtej aerian.

Sub partea inferioară a acestui balon se legăna o nacelă, care conținea cinci pasageri, abia vizibili în mijlocul acestor aburi **groși**, amestecați cu apă pulverizată, care coborau până la suprafața oceanului.

De unde venea acest aerostat, adevărată jucărie a înspăimântătoarei furtuni? Din ce punct al lumii se **înălțase**? Nu putuse, în mod cert, să plece în timpul uraganului. Însă, uraganul dura deja de cinci zile și primele lui simptome se manifestaseră pe 18. Era, deci, **fondată convingerea** că acest balon venea de foarte departe, că **trebuia să fi parcurs** nu mai puțin de două mii de mile în douăzeci și patru de ore?

În orice caz, pasagerii nu ar fi putut avea la dispoziție niciun mijloc de a estima distanța parcursă de la plecare, pentru că le lipsea orice punct de reper. Se **petrecea**, totuși, acest lucru curios că, aflați în mijlocul violenței furtunii, ei nu sufereau din pricina ei. Se **deplasau**, se **învârteau** ca titirezul, fără să simtă această rotație, nici **deplasarea** în plan orizontal. Ochii lor nu puteau străpunge ceața groasă care parcă se îngrămădea sub nacelă. În jurul lor, totul era negură. Norii erau atât de opaci, încât ei nu ar fi putut spune dacă era zi sau noapte. Nicio reflexie de lumină, niciun sunet de pământ locuit, niciun vuiet al oceanului nu ar fi ajuns la ei prin această imensitate **obscură**, în vreme ce fuseseră ținuți la înălțime. Numai **coborârea** rapidă ar fi putut să vestească pericolele care îi pândeau deasupra valurilor.

În vremea aceasta, balonul, golit de obiectele grele, cum ar fi muniția, armele, proviziile, se **ridicase** în straturile superioare ale atmosferei, la o înălțime de patru mii cinci sute de picioare. Pasagerii, după ce își dăduseră seama că marea se afla chiar sub nacelă, găsind **pericolele** din înalt mai puțin **înfricoșătoare** decât cele de deasupra apei, nu ezitaseră să arunce peste bord chiar și obiectele cele mai **folositoare** și căutau să nu piardă nimic din acest fluid, acest suflet al aparatului lor, care îi susținea deasupra abisului.

Noaptea trecu încărcată de neliniști care ar fi fost mortale pentru niște suflete mai puțin energice. Apoi, reapăru ziua și, odată cu ziua, uraganul dădu semne că se domolește. Încă de la începutul acestei zile de 24 martie, apărură câteva simptome de înseninare. În zori, norii, mai rotunzi, urcaseră din nou în înaltul cerului. În câteva ore, tornada se lărgi și se rupse. Vântul, de la starea de uragan, trecu la „rafală”, adică viteza de deplasare a straturilor atmosferice scăzu la jumătate. Încă era ceea ce marinarii numesc „o briză bună pentru vela împăturită în trei”, dar ameliorarea condițiilor atmosferice era considerabilă.

Spre orele unsprezece, partea inferioară a aerului se curățase în mod sesizabil. Atmosfera degaja acea limpezime umedă care se vede, se simte chiar, în urma unui mare meteorit. Nu părea că uraganul se deplasase mai departe spre vest. Părea că se stinsese de la sine. Poate că se împrăștiase în straturi electrice, după ruperea tornadei, așa cum ajunge uneori ca taifun în Oceanul Indian.

Dar, tot spre ora pomenită, se putea constata, din nou, că balonul cobora lent, printr-o mișcare continuă, în straturile inferioare de aer. Părea chiar că se dezumfla puțin câte puțin și că anvelopa lui se lungea și se destindea, trecând de la forma de sferă la cea de oval.

Spre amiază, aerostatul nu plutea decât la o înălțime de două mii de picioare deasupra mării. Avea un volum de cinci mii de picioare cubice și, datorită capacității sale, putuse, evident, să se mențină timp îndelungat în aer, fie că atinsese altitudini mari, fie că se deplasase pe direcție orizontală.

În acel moment, pasagerii aruncară ultimele obiecte care încă trăgeau în jos nacela; cele câteva provizii pe care le păstrasera, totul, până la micile ustensile pe care le aveau prin buzunare, iar unul dintre ei, cățărându-se pe inelul în care se uneau corzile plasei, căută să lege cât mai bine partea inferioară a anvelopei aerostatului.

Era evident că pasagerii nu puteau să mai mențină balonul în zonele înalte și că nu mai aveau gaz!

Erau, deci, pierduți!

Într-adevăr, nu era un continent, nici o insulă, ceea ce se întindea dedesubtul lor. Spațiul nu oferea nici măcar un singur punct de aterizare, nicio suprafață solidă în care ancora lor s-ar fi putut înfige.

Era marea imensă, ale cărei valuri încă se agitau cu o violență fără egal! Era oceanul fără margini vizibile, nici măcar pentru ei, care îl priveau de sus și ale căror priviri acopereau o rază de patruzeci de mile! Era această câmpie lichidă, bătută fără milă, frământată de uragan, care trebuie să le fi părut ca o cavalcadă de valuri zburlite, peste care fusese aruncată o plasă nesfârșită de creste albe! Nu se zărea nicio limbă de pământ, niciun vapor!

Trebuia, deci, cu orice preț, să fie oprită mișcarea descendentă, pentru a împiedica aerostatul să fie înghițit de valuri. Și, evident, cu aceasta se ocupau pasagerii nacelui. Dar, în ciuda eforturilor lor, balonul cobora neîncetat, în același timp în care se deplasa cu viteză extremă, urmând direcția vântului, adică dinspre nord-est către sud-vest.

Situație îngrozitoare, cea în care se aflau acești ghinioniști! Nu mai erau, în mod cert, stăpâni peste aerostat. Încercările lor nu aveau sortii de izbândă. Anvelopa balonului se dezumfla din ce în ce mai mult. Fluidul scăpa fără a fi cu putință să fie reținut. Coborârea se accelera vizibil și, la ora unu după-amiază, nacela nu era suspendată la mai mult de șase sute de picioare deasupra oceanului.

Era, într-adevăr, imposibil să se împiedice scăparea gazului, care ieșea liber printr-o ruptură a aparatului.

Ușurând nacela de toate obiectele pe care aceasta le conținea, pasagerii putuseră prelungi, vreme de câteva ore, plutirea lor prin aer. Dar inevitabila catastrofă nu putea decât să fie întârziată și, dacă niciun țărnm nu se arăta înainte de venirea nopții, pasagerii, nacela și balonul ar fi dispărut pentru totdeauna în valuri.

Singura manevră care se mai putea face se făcu în acel moment. Pasagerii aerostatului erau, evident, niște oameni

energici și care puteau privi moartea în ochi. Nu se auzea niciun mormur care să scape de pe buze. Erau hotărâți să lupte până în ultima secundă, să facă totul pentru a întârzia căderea. Nacela nu era altceva decât un fel de coș, nepotrivit pentru a pluti, și nu exista nicio posibilitate să fie menținut la suprafața mării, dacă ar fi căzut.

La ora două, aerostatul abia dacă era la mai mult de patru sute de picioare deasupra valurilor.

În clipa aceea, un glas bărbătesc – glasul unui bărbat a cărui inimă nu cunoștea teama – se făcu auzit. Acestui glas îi răspunseră glasuri la fel de energice.

— Totul a fost aruncat?

— Nu! Mai sunt zece mii de franci în aur!

Un sac greu căzu imediat în mare.

— Balonul se ridică?

— Puțin, dar nu va întârzia să coboare din nou!

— Ce a mai rămas de aruncat?

— Nimic!

— Ba da!... Nacela!

— Să ne prindem de plasă! Și în mare cu nacela!

Era, într-adevăr, singurul și ultimul mod de a ușura aerostatul. Corzile care țineau nacela prinsă de inel fură tăiate și aerostatul, după căderea sa, urcă două mii de picioare.

Cei cinci pasageri, se agățaseră de plasă, deasupra inelului, și se țineau de rețeaua de ochiuri, privind abisul.

Se știe cât de sensibile sunt aerostatele. Este de ajuns să se arunce obiectul cel mai ușor pentru a provoca o deplasare în sens vertical. Aparatul, plutind în aer, se comportă ca o balanță cu precizie matematică. Se înțelege, deci, că atunci când se aruncă din el o greutate relativ considerabilă, deplasarea lui este importantă și bruscă. Așa s-a întâmplat cu ocazia aceasta.

Dar, după ce stătu o clipă în echilibru în zonele superioare, aerostatul începu să coboare din nou. Gazul scăpa prin spărtura care era imposibil de reparat.

Pasagerii făcuseră tot ce puteau face. Niciun efort omenesc nu îi mai putea salva din acel moment. Nu aveau decât să conteze pe ajutor de la Dumnezeu.

La ora patru, balonul nu era la mai mult de cinci sute de picioare de suprafața apei.

Un lătrat sonor se făcu auzit. Un câine îi însoțea pe pasageri și se ținea agățat de ochiurile plasei.

— Top a văzut ceva! strigă unul dintre pasageri.

Apoi, imediat, se auzi un glas puternic:

— Pământ! Pământ!

Balonul, pe care vântul nu înceta să îl împingă spre sud-vest, parcursese, din zori, o distanță considerabilă, care se cifra la câteva sute de mile, și un teren destul de înalt urma, într-adevăr, să apară în direcția aceea.

Dar acest teren încă se afla la treizeci de mile în direcția vântului. Ar fi durat cel puțin o oră întreagă pentru a ajunge la el; și asta cu condiția să nu se abată. O oră! Balonul nu s-ar fi golit până atunci de tot fluidul dinăuntru lui?

Aceasta era marea întrebare! Pasagerii vedeau clar acest punct solid, la care trebuiau să ajungă cu orice preț. Nu știau ce este, insulă sau continent, pentru că nici măcar nu știau în ce parte a lumii îi împinsese uraganul! Dar la acest pământ, că era locuit sau nu, că era primitiv sau nu, trebuiau să ajungă!

Însă, la ora patru, era limpede că balonul nu se mai putea ține în aer. Trecea razant peste suprafața mării. Deja, creasta valurilor enorme udase de câteva ori partea de jos a plasei, îngreunând-o mai mult, iar aerostatul nu se mai înălța decât pe o parte, ca o pasăre lovită de alice în aripă.

O jumătate de oră mai târziu, pământul nu se afla la mai mult de o milă depărtare, dar balonul, epuizat, moale, dezumflat, strâns în cute mari, nu mai ținea gaz decât în partea superioară. Pasagerii, agățați de plasă, cântăreau prea mult pentru el și, în scurt timp, pe jumătate în apă, erau bătuți de valurile furioase. Anvelopa aerostatului formă un buzunar,

iar alizeul, intrând în ea, o împingea ca pe un vapor cu vânt din pupă. Poate astfel vor ajunge la mal!

Însă, nu se aflau decât la două ancablu¹ depărtare de el, când strigăte îngrozite, ieșite din patru piepturi deodată, răsunară. Balonul, care părea că nu se mai putea ridica, tocmai făcuse un salt neașteptat, după ce fusese lovit de un val formidabil. Ca și cum fusese scutit brusc de o parte din greutatea sa, urcă din nou la o înălțime de o mie cinci sute de picioare, iar acolo întâlni un soi de vârtej de vânt, care, în loc să îl poarte direct spre uscat, îl făcu să urmeze o direcție aproape paralelă. Într-un final, două minute mai apoi, el se apropie oblic de pământ și căzu definitiv pe nisipul țărmlui, departe de valuri.

Pasagerii, ajutându-se unii pe ceilalți, reușiră să se elibereze din ochiurile pânzei. Balonul, eliberat de greutatea lor, fu luat din nou de vânt și, ca o pasăre rănită care se trezește iar la viață pentru o clipă, dispăru în spațiu.

Nacela conținuse cinci pasageri, plus un câine, iar balonul nu aruncă pe țărml decât patru.

Pasagerul lipsă fusese, în mod evident, luat de valul care tocmai lovise plasa și acest lucru îi permisesse aerostatului ușurat să urce o ultimă oară, apoi, câteva clipe mai târziu să ajungă la pământ.

Nici bine nu puseră cei patru naufragiați – îi putem numi astfel – piciorul pe uscat, că toți, gândindu-se la cel absent, strigară:

— Poate încercă să ajungă aici înot! Să îl salvăm! Să îl salvăm!

¹ Ancablu¹ – Unitate de măsură egală cu o zecime de milă marină.

*Un episod din Războiul de Secesiune
Inginerul Cyrus Smith, Gideon Spilett – Negrul Nab
Marinarul Pencroff – Tânărul Herbert
O propunere neașteptată – Întâlnire la ora zece seara
Plecare în mijlocul furtunii*

Nu erau nici aeronauți de profesie, nici amatori de expediții aeriene, cei pe care uraganul tocmai îi aruncase pe acest țărnm. Erau prizonieri de război, pe care curajul lor îi împinsese să fugă în niște împrejurări extraordinare. De o sută de ori ar fi putut să piară! De o sută de ori, balonul lor spart ar fi putut să cadă în abis! Dar cerul le rezerva un destin straniu și pe 24 martie, după ce fugiseră din Richmond, oraș asediat de trupele Generalului Ulysses Grant, se găseau la șapte mii de mile de această capitală a Virginiei, principalul punct forte al separatiștilor în vremea teribilului Război de Secesiune. Cursa lor aeriană durase cinci zile.

Iată, astfel, în ce împrejurări curioase se produsese evadarea prizonierilor – evadare care se sfârșea cu catastrofa pe care deja o cunoaștem.

Chiar în acel an, în februarie 1865, într-unul dintre acele atacuri surpriză pe care le încerca, degeaba însă, Generalul Grant pentru a captura Richmond, mai mulți dintre ofițerii săi căzură în mâinile dușmanului și erau ținuți în oraș. Unul dintre cei mai distinși dintre cei ce fuseseră prinși aparținea Statului Major federal și se numea Cyrus Smith.

Cyrus Smith, originar din Massachusetts, era un inginer, un savant de prim rang, căruia guvernul Uniunii îi încredințase, pe timpul războiului, conducerea căilor ferate, al căror rol strategic fu cât se poate de mare. Veritabil american din nord, slab, osos, înalt, în vârstă de cam patruzeci și cinci de ani, avea deja grizonate părul tuns scurt

și mustața groasă. Avea unul din acele frumoase capete „numismatice”, care par făcute să fie bătute pe medalii, cu ochii arzători, gura serioasă, fizionomia unui savant al școlii militare. Erau unul dintre acei ingineri care au vrut să înceapă cu mânuirea barosului și a tâmăcopului, precum acei generali care au vrut să înceapă ca simpli soldați. De asemenea, pe lângă un spirit ingenios, poseda și o îndemânare desăvârșită. Mușchii săi prezentau semnele unui tonus remarcabil. Adevărat om de acțiune, precum și om cu cuget, el acționa fără efort, sub influența unei mari efuziuni vitale, având acea încăpățănare vioaie care sfidează orice ghinion. Foarte instruit, foarte practic, „foarte descurcăreț”, ca să folosim o expresie din limbajul militar, avea un temperament superb, deoarece, rămânând stăpân pe sine, oricare ar fi fost împrejurările, el îndeplinea în cel mai înalt grad aceste trei condiții al căror ansamblu determină energia umană: activitate a spiritului și a trupului, înflăcărare a dorințelor, putere a voinței. Iar deviza lui ar fi putut fi celei a lui Guillaume d'Orange din secolul al șaptesprezecelea: „Nu am nevoie să sper ca să întreprind, nici să reușesc ca să perseverez.”

În același timp, Cyrus Smith era curajul întruchipat. Fusese în toate bătăliile acestui Război de Secesiune. După ce începuse sub comanda lui Ulysses Grant în trupele de voluntari din Illinois, luptase la Paducah, la Belmont, la Pittsburg-Landing, în asediul orașului Corinth, la Port Gibson, la Black River, la Chattanooga, la Wilderness, pe râul Potomac, peste tot și cu vitejie, ca un soldat demn de generalul care răspundea: „Nu îmi număr niciodată morții!” Și de o sută de ori, Cyrus Smith s-ar fi putut afla în numărul celor pe care teribilul Grant nu îi număra, dar în aceste bătălii, el nu precupețea niciun efort, norocul îl favoriza mereu, până în clipa în care fu rănit și prins pe câmpul de bătălie din Richmond.

În același timp cu Cyrus Smith, și chiar în aceeași zi, un alt personaj important cădea în mâinile sudiștilor. Nu era altul

decât onorabilul Gideon Spilett, „reporter” al *New York Herald*, care fusese însărcinat să urmărească peripețiile războiului din mijlocul armatelor Nordului.

Gideon Spilett era din tagma acelor extraordinari cronicari englezi sau americani, precum Stanley² și alții, care nu se dau înapoi de la nimic pentru a obține o informație exactă și pentru a o transmite fără întârziere ziarului lor. Ziarele Uniunii, precum *New York Herald*, sunt adevărate puteri, iar delegații lor, reprezentanți pe care se poate conta. Gideon Spilett se remarcă în primul rang al acestor delegați.

Om de mare merit, energic, prompt și gata de orice, plin de idei, umblat prin toată lumea, soldat și artist, aprins la vorbă, hotărât în acțiuni, fără a lua în seamă nici dureri, nici oboseală, nici pericole, când era vorba să știe totul, mai întâi pentru el, iar apoi pentru ziarul lui, veritabil erou al curiozității, al informației, al ineditului, al necunoscutului, al imposibilului, era unii dintre acei observatori îndrăzneți care scriu sub ploaia de gloanțe, „fac cronici” în bătaia ghiulelelor și pentru care toate pericolele sunt adevărate șanse.

Și el fusese în toate bătăliile, în prima linie, cu revolverul într-o mână, cu carnețelul în cealaltă, iar rafalele armelor nu îi făceau creionul să tremure pe hârtie. Nu obosea firele cu telegrame nesfârșite, precum cei care vorbesc fără a avea nimic de spus, dar fiecare din notițele sale, scurte, categorice, clare, aduceau lumină asupra unui punct important. De altfel, „umorul” nu îi lipsea. El era cel care, după afacerea de la Black River, voind cu orice preț să își păstreze locul la ghișeul telegrafic, pentru a-și anunța ziarul cu privire la rezultatul bătăliei, telegrafiasse timp de două ore primele capitole din

² Henry Morton Stanley, născut John Rowlands, jurnalist galez care a emigrat în America și a luptat în cele trei armate în timpul Războiului de Secesiune, Armata Confederată, Armata Unionistă și Marina Unionistă.

Biblie. Acest lucru costa *New York Herald* două mii de dolari, dar *New York Herald* era informat primul.

Gideon Spilett era înalt de statură. Avea cel mult patruzeci de ani. Perciuni blonzi spre roșcați îi încadrau figura. Privirea îi era calmă, vie, rapidă în mișcări. Era privirea unui bărbat care are obiceiul de a percepe repede toate detaliile care îi apar înaintea. Solid clădit, se călise în toate climatele precum o bară de oțel în apă rece.

De zece ani, Gideon Spilett era reporterul titular al *New York Herald*, pe care îi îmbogățea cu cronicile și desenele sale, pentru că mânua la fel de bine și creionul și pana. Când fusese prins, tocmai făcea descrierea și schița bătăliei. Ultimele cuvinte notate în carnetul lui erau acestea: „Un sudist mă ia în cătarea puștii și...” Iar Gideon Spilett nu fu nimerit, pentru că, urmându-și obiceiul invariabil, ieși din această bătălie fără vreo zgârietură.

Cyrus Smith și Gideon Spilett, care nu se cunoșteau, decât după renume, fuseseră amândoi transportați la Richmond. Inginerul se vindeca repede și în vremea convalescenței sale îl cunoscuse pe reporter. Acești doi bărbați se plăcură și învățară să se aprecieze unul pe celălalt. În scurt timp, viața lor comună nu avu decât un scop, să fugă, să se alătore din nou armatei lui Grant și să lupte din nou în rândurile ei pentru uniunea federală.

Cei doi americani erau, deci, hotărâți să profite de orice ocazie; dar deși erau lăsați să umble liberi prin oraș, Richmond era atât de bine păzit, încât o evadare era văzută ca un lucru imposibil.

În acest răstimp, lui Cyrus Smith i se alătură un servitor care îi era devotat până la moarte. Acest cutezător era un negru, născut pe domeniul inginerului, dintr-un tată și dintr-o mamă sclavi, dar pe care, cu mult timp în urmă, Cyrus Smith, abolitionist în rațiune și simțire, îl eliberase. Sclavul, devenit liber, nu voise să își părăsească stăpânul. Îl iubea îndeajuns încât să moară pentru el. Era un băiat de treizeci de ani, viguros, sprinten, priceput, inteligent, blând și calm, uneori

naiv, mereu zâmbitor, servil și bun. Se numea Nabucodonosor, dar nu răspundea decât la apelativul prescurtat și familiar Nab.

Când Nab află că stăpânul lui fusese luat prizonier, părăsi Massachusetts-ul fără să ezite, sosi înaintea zidurilor orașului Richmond și, prin vicleșug și agilitate, după ce își riscase viața de vreo douăzeci de ori, reuși să pătrundă în orașul asediat. Cât de mare fu plăcerea lui Cyrus Smith să își revadă servitorul și bucuria lui Nab să-și regăsească stăpânul, e ceva de nedescris.

Dar dacă Nab putuse să pătrundă în Richmond, era foarte dificil să iasă de acolo, pentru că prizonierii federali erau supravegheați îndeaproape. Era nevoie de o ocazie extraordinară pentru a putea încerca o evadare cu ceva șanse de succes; și această ocazie nu numai că nu apărea, dar era destul de dificil de născocit.

Între timp, Grant își continua operațiunile energice. Victoria de la Petersburg venise cu un preț foarte mare. Trupele lui, reunite cu cele ale lui Butler, încă nu obțineau niciun rezultat în fața Richmond-ului și nimic nu anunța că eliberarea prizonierilor avea să urmeze în curând. Reporterul, căruia captivitatea plictisitoare nu îi furniza niciun detaliu interesant de notat, nu mai putea sta acolo. Nu avea decât o idee: să iasă din Richmond cu orice preț. De mai multe ori, chiar, încercă această aventură și fu oprit de obstacole de netrecut.

În acest timp, asediul continua; și dacă prizonierii aveau dorința de a scăpa, pentru a se alătura armatei lui Grant, unii asediați doreau la fel de mult să fugă să se alătore armatei separatiste; iar printre ei, un anume Jonathan Forster, sudist înrăit. Adevărul era că, dacă prizonierii separatiștilor nu puteau părăsi orașul, nici separatiștii nu o puteau face, pentru că armata Nordului îi încercuise. Guvernatorul Richmond-ului, deja de multă vreme, nu mai putea să comunice cu Generalul Lee, și era un lucru de cea mai mare importanță să se cunoască situația orașului, pentru a grăbi marșul armatei